

LBRIS

Bayou Baby

Lexi Blake

Copyright © 2020 DLZ Entertainment LLC

We know
books

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O viață cu tine
Lexi Blake

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAKE, LEXI

O viață cu tine / Lexi Blake
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă - București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8570-4

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

LEXI BLAKE

O viață cu tine

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București

capitolul 1

Copilul mlaștinii

- L-ai văzut pe tipul cel nou?

Seraphina Guidry o privi pe cea mai bună prietenă a ei. Hallie Rayburn tocmai își făcuse apariția și radia, entuziasmată. Ultimele zvonuri. Întreg orașul vuia. Partea bună era că Serei îi plăceau bârfele picante.

- Tipul cel nou? întrebă ea, șoptind ca să nu fie auzite de cei din jurul lor.

- L-am văzut aseară la Piggly Wiggly, îi explică Hallie șușotind. A trebuit să mă duc să cumpăr scutece pentru că Johnny mi-a zis că o să ia el, dar a uitat și a dat vina pe inhalarea fumului de la petrolieră. Știe că mă tem de asta. Oricum, a adormit cu Gracie în brațe, deși copilașul mirosea ca naiba. Cred că platforma petrolieră chiar i-a distrus definitiv simțul mirosului.

Dacă Sera nu găsea o cale de a o face pe Hallie să revină la subiect, ar fi auzit pentru a nu știu câta oară aceeași pledoarie despre faptul că Johnny nu era plătit destul pentru a lucra pe platformă, mai ales că se expunea la tot felul de tipuri de cancer și risca să fie mâncat oricând de cine știe ce creatură marină ne bună. Nu ar fi trebuit să o lase pe Hallie să se uite la filmul cu rechini mutanți.

- Vorbeam despre noul tip.

Dacă toate casele ar fi fost orașe, atunci Papillon, din Louisiana, ar fi fost una dintre cele mai mici locuințe, una dintre acelea în care dormitorul era și bucătărie. Și într-un astfel de oraș atât de mic, oricine era nou devenea imediat subiect de bârfă. Orașul înnebunise

când prietenul de 82 de ani de pe Facebook al lui Gene Boudreaux venise în vizită.

Hallie încuviință și cercetă împrejurimile pentru a vedea dacă trăgea cineva cu urechea la conversația lor.

- Deci eram la raionul pentru copii de la Piggly Wiggly și am decis să fac o plimbare, să mă holbez la legumele acelea foarte scumpe, pe care oricât mă străduiesc nu-l pot face pe Johnny să le mănânce. Să fiu sinceră, mă jucam cu ele. Iar când am ridicat privirea, el era acolo, în acel raion ciudat unde se țin atât jucăriile, cât și uneltele. Din ce am auzit, e un fel de constructor. La magazinul de scule era închis, iar el avea nevoie de un ciocan sau ceva de genul ăsta. Nu știu. Eu am avut nevoie de un duș rece după ce l-am văzut.

- Hallie, ești măritată!

Sera simți nevoia de a-i spune asta pentru că știa foarte bine că toată lumea era ochi și urechi la conversația lor. De fapt, toată lumea din jur le putea auzi și tocmai de aceea spera că nu era vorba de mulți oameni.

- Sunt măritată, dar nu sunt chioară, încă pot aprecia o operă de artă, răspunse cu înflăcărare Hallie. Acel bărbat e pur și simplu strălucitor. Are toți mușchii pe care-i vezi la starurile de la Hollywood. Iar când mi-a zâmbit, chiar am dat în bălbăială. Eu! Am fost cea mai populară majoretă de la Liceul Armstrong, dar nu am putut vorbi cu el. Am salutat încuviințând din cap și am roit-o cu tot cu scutecele mele și cu o grămadă de sparanghel pe care a trebuit să-l mănânc singură. E superb!

- Vorbiți cumva despre tipul ăla, Harrison? interveni mama Serei. Delphine Dellacourt Guidry trecuse bine de 60 de ani, dar Sera avea momente când se gândea că nu putea ține pasul cu energia debordantă și pofta de viață a mamei ei. Sylvie i-a zis lui Marcelle că este cel mai frumos bărbat pe care ea l-a văzut vreodată. Zep e alarmat pentru că, să fim sinceri, aspectul e punctul lui forte.

- Mamă, răspunse ea, șoptind pentru că Zep, fratele ei, putea fi destul de sensibil.

Zep interveni din spatele ei.

- Nu, e în regulă. Acum ce să faci, soarta mereu îți dă cumva de ales. Nu puteam să fiu și fermecător ca să-ți tai răsufarea, și foarte inteligent. Nu ar fi fost corect. Dar am apucat și eu să mă uit la tipul ăla și nu era chiar așa de frumos. Sigur nu e mai frumos decât mine. Are fruntea foarte proeminentă. Cred că asta înseamnă că are o frumusețe mai apropiată de strămoșii noștri neanderthalieni.

- Nu înțelegi nici cum funcționează evoluția umană, nici ce vor femeile. E mult mai frumos decât tine, îl contrazise Hallie.

- Chiar e. Cumnata ei, Lisa, era și ea în spatele lor. A venit aseară la Guidry și jur că toate femeile salivau și se holbau la el. Nu glumesc. Merrilee Jenkins aproape că era să facă infarct. Și trebuie să recunosc că m-am holbat și eu un pic. Remy spune că noul tip a fost în armată și că a fost decorat pentru că și-a pierdut un picior.

- A fost decorat pentru curaj deosebit în luptă și s-a întâmplat să piardă un picior, interveni fratele ei mai mare. Credeți că se poate să ne amintim unde suntem și ce se presupune că trebuie să facem?

- E în regulă. Nu încep slujba în următoarele minute. Părintele Franklin se sprijinea de stranele bisericii. Mătușa ta nu s-ar supăra. Ea obișnuia să întârzie indiferent despre ce era vorba. Vorbiți despre Harrison? Pare un tânăr de nădejde, Seraphina. E aici ca să reconstruiască foisorul de la Casa Beaumont înainte de nunta cea mare. Este fiul surorii lui Celeste, deși nu s-au vizitat niciodată până acum. Mă bucur că și-a regăsit o parte din familie. Au fost niște ani foarte grei pentru ea.

Și asta pentru că Celeste Beaumont îl pierduse pe fiul ei cel mic, Wesley.

Wesley, care fusese prietenul cel mai bun al Serei în copilărie. Wesley, care era tatăl copilului ei. Wesley, care murise urând-o.

Câteodată, ea își amintea exact cum arăta el și cum o privise în acea zi. Alteori, abia dacă și-l amintea. Nu era sigură ce era mai rău.

Se forță să alunge gândurile negre care o asaltau. Cel puțin, asta încerca. Îi era foarte greu pentru că se gândea la Wes de fiecare dată când era la o înmormântare și la fel se întâmpla când auzea cuvântul *armată*. Wes se înrolase ca să scape de ea.

Din cauza ei murise.

- Vezi, are o slujbă bună, zise mama ei. Un tâmplar are mereu de lucru.

- Nu știu ce să zic, răspunse Hallie pe un ton care o făcu pe Sera să își dea seama că ratase ceva și că, în vreme ce se pierduse în gânduri pline de vinovăție, conversația continuase, căpătând o cu totul nouă turură. Ea nu a mai fost la o întâlnire de luni bune. Mă tem că acest tip ar putea fi prea mult dintr-odată, ar fi ca și cum s-ar arunca în partea mai adâncă a unei piscine când ea a uitat să înoate.

- Nu, nu cred. Eu zic că Sera poate să-i facă față. Dar s-ar putea să nu vrea pentru că este o femeie independentă. Se spune că acestui gen de femeie nu-i place să fie condusă, darămite să fie trimisă la întâlniri cu necunoscuți. Se pare că acestor femei le place să umble prin baruri și să-și găsească singure bărbați.

- Ea își luase o bere, răspunse Lisa ca și cum acest argument vorbea de la sine. Nu voia o întâlnire. Și tu ai face bine să nu-ți mai bagi nasul în treburile lui Roxie. Nu te-a arestat de ceva timp. Eu cred că e o idee foarte bună să-i aranjăm Serei o întâlnire cu tipul cel nou. Hallie are dreptate. Nu a mai ieșit la întâlniri și trebuie să se întoarcă la normal, să iasă în lume.

Vai! Ratase multe.

- Nu am de gând să las pe nimeni să-mi aranjeze vreo întâlnire.

- Bineînțeles că nu, draga mea. Mama ei o bătu cu mâna pe umăr. Dar nu te gândi la asta ca la o întâlnire. O să-i arăți orașul tipului cel nou și, dacă se întâmplă ea el să te invite la cină într-un loc frumos, unde poți să porți și tu o rochie drăguță și dacă după cină urmează un dans sau altceva, atunci totul e un plus.

- Nu am de gând să ies cu tipul cel nou.

Gândul o înspăimânta. Hallie avea dreptate. De opt luni nu mai ieșise la o întâlnire. Pusese totul pe pauză, mai ales după toată harababura cu Jackson Lane. Se concentrase asupra nevoilor fiului ei, a terminării școlii de cosmetică și a afacerii pe care plănuia să o înceapă.

În plus, își dăduse seama că detesta să fie coafeză și nici nu se pricepea prea bine. Povestea vieții ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era un bărbat. Avea deja unul, și el era la Centrul de zi al bisericii, cel mai probabil vârând în gură ceva ce nu avea voie.

Părintele Franklin clătină din cap, urmărind-o. Era preotul parohiei încă din copilăria ei și reușea de fiecare dată să o facă să se simtă ca și cum avea opt ani și era prinsă cu mâna în borcanul de prăjituri înainte de prânz.

- Dumnezeu vrea să încercăm lucruri noi, Seraphina.

- Nu cred că vrea ca tocmai eu să-l testez pe tipul cel nou, ripostă Sera. Din contră, cred că tocmai el se opune acestui lucru.

- Dumnezeu ne dorește întotdeauna numai binele și vrea ca noi să avem parte de bunătate, zise preotul, ridicându-se. Mătușa ta Irene și-ar fi spus asta.

- Mătușa mea Irene obișnuia să-i sperie pe copiii mai mici scoțându-și protezele și șuierând la ei. A fost o persoană oribilă.

Singurele lucruri pe care Irene le iubise pe lumea asta fuseseră pisicile ei, iar Sera era aproape sigură că le învățase să atace.

- Cu toate astea, în biserică se simte dragostea pentru ea, zise preotul.

- Nu! Zep alungă acest gând. Toată lumea e aici pentru că Remy a făcut o oală mare de tocăniță. Guidry oferă servicii de catering, iar acești bastarzi nenorociți vor o masă gratuită.

Preotul suspină ca și cum ar fi știut că Zep nu mai putea fi salvat.

- Eu cred că moartea mult iubitei tale mătuși ar trebui să fie un semn că e timpul să începi să trăiești. Dacă stai să te gândești, Irene a așteptat dragostea toată viața ei și a murit singură.

- Credeam că a fost iubită de toți. Sera era de părere că părintele Franklin trebuia să fie de acord cu o singură poveste. Care e adevărul până la urmă?

El ridică din umeri.

- Oricare. Contează doar cel care te va face să ai mintea și sufletul deschise. Deși cred că ar trebui să aștepti un pic.

Mama ei arată cu degetul către preot.

- Spui asta doar pentru că nepotul tău vine în oraș luna viitoare.

- Archie e un băiat minunat. El chiar caută să se așeze la casa lui. Părintele Franklin se îndepărtă. Ar trebui să ne întâlnim, Delphine. Știi prea bine că nu e nimic în neregulă cu căsniciile aranjate. Din păcate, au o reputație proastă, dar nu e așa.

- Nici să nu te gândești să ieși la întâlnire cu acest Archie! Mama ei se așază la loc și începu să-și facă vânt cu programul. Am auzit că a trecut prin toate fetele de la universitatea la care a fost.

- Nu ies cu nimeni, insistă Sera.

Nu avea de gând să lase pe cineva să-i aranjeze o întâlnire, cu siguranță nu la înmormântarea mătușii ei. De fapt, nu voia să se vadă cu nimeni. Și așa ultimele luni fuseseră suficient de grele. Observase cum mătușa

ei devenise din ce în ce mai fragilă. Și mai acră. Și toate căzuseră pe capul ei pentru că, din cine știe ce motiv necunoscut, era singura care se înțelesese cu mătușa Irene. Tot ea se ocupase de treburile de la casa funerară, ea alesese scriul, dar și cea mai bună rochie pentru înmormântarea mătușii Irene. Și tot ea fusese cea care găsisse cămine pentru toate cele șaisprezece mățe.

Oare și ea avea să ajungă să aibă șaisprezece pisici, un dulap plin de rochii de casă și casete cu fiecare episod din *Verdict: crimă!* Privi către discursul pe care-l scrisese. Era doar o listă cu date. Când se născuse mătușa ei. Când murise. Unde absolvise liceul și cât timp lucrase la DMV. Un singur paragraf pentru a-i rezuma toată viața. Oare ea avea să aibă nevoie de un paragraf?

- Probabil așa e cel mai bine, șopti Hallie în timp ce corul bisericii începu să cânte. Am auzit că Kellie Boyce a făcut un pariu cu Jenny Halstrom că într-o săptămână o să-l facă pe Harrison Jefferys să-i mănânce din palmă. Știi că stă la pândă de când s-a întors în oraș. Am mai auzit că el nu intenționează să stea mult. Se spune că e un soi de nomad.

Mama ei clătină din cap.

- Bărbații care sunt așa fac asta până când găsesc un motiv pentru a rămâne.

- Sau până când îi prinde poliția, care află că se foloseau de aspectul ademenitor pentru a ascunde șirul nesfârșit de cadavre.

Poate că Sera se uita la prea multe episoade din *Dateline*, dar nu avea de gând să devină de bunăvoie o poveste de speriat, de luare-aminte. Nu iar. Ea era deja exemplul pe care toate mamele din oraș îl dădeau fiicelor lor pentru a le avertiza ce însemna sexul înainte de căsătorie. „Nu-l lăsa pe prietenul tău să obțină prea multe. Altfel, riști să ajungi ca sârmana Seraphina Guidry!” Nu avea de gând să adauge și crima la lista ei deja prea lungă de alegeri greșite.

– Delphine, Remy.

O voce rece o făcu pe Sera să se întoarcă.

Celeste Beaumont stătea la capătul celălalt al stranei. Era cam de aceeași vârstă cu mama ei, dar părea mult mai tânără datorită vizitelor regulate pe care i le făcea unui chirurg plastician din New Orleans. Încă era o femeie foarte frumoasă, dar pe cât de frumoasă, pe atât de rece.

– Condoleanțele mele pentru pierderea lui Irene.

Mama ei înălță capul.

– Mulțumim. O să-i simțim lipsa.

– Cine anume? întrebă Zep, căpătând drept răspuns o palmă peste ceafă, dată de Remy. Ce? Obișnuia să pornească stropitorile ca să-i ude pe copii când venea Halloweenul. Îmi pare rău, dar așa e...

– Un pic de respect face minuni, zise Celeste, așezându-și geanta Chanel pe braț. Asta e o lecție pe care mama ta ar fi trebuit să ți-o dea. Acum îmi cer scuze, dar trebuie să plec. Mă duc să mă alătur familiei mele. Din nou, condoleanțele mele.

Mama ei clătină din cap în timp ce Celeste se îndepărtă.

– O să-i arăt eu respect acelei femei! O să îl văr fix în...

– Mamă! o întrerupse Remy. Suntem în biserică.

Mama ei se așeză la loc.

– Femeia aia...

Da, femeia aia, Celeste Beaumont, nu fusese niciodată de acord cu prietenia ei cu Wes. Încercase să-i țină la distanță pentru că își dorea oameni, prieteni mult mai potriviți pentru băiețelul ei.

Oare ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că Luc era copilul lui Wes? Angela era singurul Beaumont care știa, și sora lui Wes insistase ca asta să rămână un secret. Tot Angela fusese cea care o salvase de cea mai proastă decizie pe care putea să o ia. Angela era probabil și motivul pentru care ea încă avea custodia fiului ei.

Sera se întoarse către amvon fix când apărură părintele Franklin.

– Cu toate acestea, ar trebui să-l vezi, șopti Hallie. Chiar e superb. Oare e rău că mi se pare sexy că are un picior fals? E un soi de bărbat bionic.

– Da, e rău.

Era greșit să se gândească la orice altceva în afară de fiul ei și de planul de a le asigura un trai bun.

Nu avea timp de întâlniri. Trebuia să construiască o viață.

Și era foarte posibil să fie nevoită a-și construi acea viață în altă parte.

Preotul începu să vorbească, iar Zep să sforăie. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Ea trebuia să se asigure că nu era unul dintre ele.

Celeste Beaumont se așeză la locul ei pe bancă, lângă fiul ei cel mare.

Lângă singurul ei fiu în viață.

Nu trecuse mult de când fusese în acea biserică la înmormântarea lui Wes. Moartea soțului ei fusese chiar mai recentă, însă funeraliile lui Wes o bântuiau. Moartea lui Ralph fusese... Detesta să spună ușurare, dar era cel mai onest cuvânt. Petrecuse treizeci de ani cu acel bărbat, și el nu-i spusese niciodată că o iubise.

Dar Wes, oh, Wes al ei obișnuia să-i spună asta mereu. Dragul ei băiat o iubise din toată inima.

Aceeași inimă bună și pură era motivul pentru care acum era mort.

Toată situația era teribil de stranie pentru ea, mai ales că avusese atâtea coșmaruri în care îl îngropa pe Wes de tânăr. Toate începuseră din momentul în care îl spăla și îi găsisse o umflătură la subraț. Apoi pornise pe un drum apăsător: ani plini de griji, tratamente, spaima că putea avea nevoie de un coșciug micuț pentru băiețelul ei.

Îngrijorarea nu dispăruse niciodată, nici măcar la ani buni de când scăpase de cancer.

Cu toate acestea, tot aici ajunsese.

- Ai reușit să vorbești cu Seraphina Guidry și nu a explodat biserica.

Calvin arăta foarte respectabil în costumul lui scump. Știa foarte bine cum să se îmbrace ca să iasă în evidență. Băiatul ei cel mare era răvășitor de frumos, dar avea o răutate în ochi, o licărire care mereu o făcea să se îngrijoreze.

Ea privi înainte. Putea să vadă ceafa Seraphinei, părul ei blond-deschis. Chiar avea alura unui înger, însă unul care își primise numele în van. Un înger nu l-ar fi trimis pe băiatul ei în iad.

- Nu am vorbit cu ea, ripostă în șoaptă. Mi-am prezentat condoleanțele lui Delphine.

- Credeam că o urăști și pe Delphine.

- Nu urăsc pe nimeni.

Ura nu era ceva potrivit pentru o doamnă. Disprețul era acceptabil atât timp cât avea o bază morală sau una de etichetă și nu izvora din emoții. Era o lecție pe care o învățase de la soțul și soacra ei.

- Eu și Delphine nu frecventăm aceleași cercuri și nici nu avem aceleași păreri cu privire la lucrurile de substanță. Atâta tot. Știi prea bine că nu am fost niciodată de acord cu modul grosolan în care fata ei a tot încercat să-și facă loc în familia noastră. A profitat de fratele tău.

- Nu a profitat de el și tocmai asta a fost problema, bombăni Cal.

Ea se întoarse și îl privi ferm, o privire pe care o perfecționase treizeci de ani în calitate de membru al familiei Beaumont. Gestul îl făcu pe Cal să se potolească.

- Îmi pare rău, mamă. Dar există vreun motiv pentru care m-ai obligat să vin astăzi aici? Sincer, noi ce căutăm

aici? Poate că nu-i urăști pe cei din familia Guidrys, dar nici nu-i plăci.

Fiul ei trebuia să înțeleagă că avea o datorie față de comunitate. Ea fusese destul de absentă în ultimii zece ani. De când soacra ei plecase la cele sfinte - în hăurile iadului, dacă exista vreo urmă de justiție divină în univers -, ea se relaxase și renunțase la multe dintre regulile normale, precum și la cicălelele materne. Iar cu trei ani în urmă murise Wes, și ea nu se mai simțise în stare să facă altceva în afară de a merge înainte pe pilot automat.

- E datoria noastră să fim aici, să fim văzuți. Ești un Beaumont. Suntem una dintre cele mai importante familii din Papillon. Mai mult, Rafinăria Beaumont este sursă de venit pentru mulți oameni din acest oraș, și orice proprietar bun știe că trebuie să faci prezența la astfel de evenimente. Le oferim alinare și siguranță familiilor.

Sau cel puțin așa vedea ea lucrurile. Soțul ei avusese cu totul altă perspectivă. El credea că ei trebuiau să fie văzuți pentru ca nimeni să nu uite cât de importanți erau. În mintea lui Ralph Beaumont, avuseseră dintotdeauna statut de familie regală și nimeni nu avea dreptul să conteste asta.

- Nu cred că Sera primește mare confort din partea ta, zise Cal sec. În plus, au nevoie de alinare? Nu e ca și cum Irene a fost o bomboană. Femeia aia chiar a fost rea.

- Bună, rea, a fost parte din familie și te asigur că îi simt lipsa.

Cal întinse mâna peste mâna ei.

- Ai dreptate. Întotdeauna ți-e dor de familie.

Putea să fie un băiat atât de iritant, apoi să fie dulce ca o prăjitură și să arate că o înțelegea. Ea îi strânse mâna.

- Și Angie are o programare. Nunțile primează față de înmormântări. Totul trebuie să fie perfect pentru ziua cea mai importantă din viața surorii tale.

Căsătoria fetei ei cu un bărbat drăguț, care avea să fie un soț foarte bun era singurul lucru care reușise să-i